

Jeg står på den nøgne mark, som ligger uforarbejdet, ubevokset, uden mærkbar slutning foran mig. Der blæser kolde martsvinde. Jeg er lidt beklemmt over dette sceneri af ingenting. Hvad skal der egentlig ske her ?

Men da ser jeg en luende lys flamme fare imod mig. Er det en fakkel, er det en kvinde eller er det kun en dansende gnist ? Vædderens ild brænder i sig selv. Hun er ilden. Hun stormer frem, en sprudlende fontæne, ud af det punkt, som er jeg 'et. Hun er begyndelsen af alt : Der står hun på den nøgne mark, som endnu er uden historie, uden begivenheder. Vædderens ønske er samtidig hendes nødvendighed : At starte noget her, hun vil og hun må starte noget her. Hvilken kraft må hun ikke besidde for at være den første. Vædderens største styrke er hendes selvbekræftigelse, hendes idenditet med sig selv. Alt som har været eller som er, er hende selv. Verden er endnu enkel, rå, ukompliceret, i de få begreber der eksisterer. Vædderens erkendelse er lige så betagende som enkel - JEG ER - intet andet.

Engang er dette ikke mere nok. I det fjerne, overfor hende, skimtes vægten, som begynder med at henvende sig med et DU. Men vædderens fuldstændige idenditet med sig selv, gør det umuligt for hende osse at være noget andet, umuligt at træde ud af sig selv. Desto nødvendigere er det for hende at finde noget udenfor hende selv, hvorhen hun kan udlade sin energi, sin ild og sit mod. Hun er lissom kastet ud af intetheden - Mars, kraften i sig selv, som den koncentrerede kraft der endnu intet mål kender. Derfor må hun søge sine mål, vil prøve alt hvad hun kan stille op med sine kræfter. Hendes kærlighed, hendes raseri, får næring fra hendes egen fontænes dybe oprindelse og samtidig er hendes ubrydelige væren-sig-selv hendes største problem.

Alle andre tegn har en forgænger, alle har de en historie der belaster dem, men som osse er deres erfaring.

Vædderens eksistens er ubetinget, oprindelig og endnu nøgen. Fuldstændig kastet tilbage i sig selv, bliver denne - hendes største magt - hendes største indskrænkning.....

TEGNENE

Vores søgen efter en Feministisk astrologi - Phoenix og Barbel Messmer. Oversat af Anne, Inge og Franziska.

KVINDEHØJSKOLEN
FORÅR 82.

88, 70, 20

TYREN O ♀

Vadderens erobring af marken følges af de første spæde planter, væksternes begyndelse. Tyren er dukket op, har set jorden, og besluttet sig for at gøre den til sit element. Hendes forhold til den fugtige, brune grund er konkret - sanselig. Hun berører græsset med sine bløde læber, suger det ind i sig. Der står hun, næsten ubevægelig - den hvide måneko, tung og massiv i kroppen. Hun er et potentiale af stor kraft, meget langsom og meget sammenvokset med det som berører hendes klove.

Jeg tænker på, hvad der vil ske, når hun har sat sig noget for? Blind for alt omkring sig, besat af at nå dette eneste mål. Hendes besættelse bliver hendes skæbne. En gang sat i bevægelse er hun ikke mere til at stoppe. Hun er fange af sit eget væren. Men hun er påholdende, hvad hun gør, det gør hun virkelig. Uforstyrret og hårdnakket holder hun fast, ved de ting hun vil. (og når hun har nået målet, så bekræftiger det hende !). Når nogen advarende råber til hende, at hun skal vende om, at hun skal lade være, - latterligt, hun vil slet ikke høre det. Det eneste der betyder noget for hende, er de erfaringer, hun har mærket på sin egen krop. Tyrens øjne er bløde, drømmende, men for hende er drømmen kun betydningsfuld, såvidt den lader sig realisere. Det er hendes ønske at gøre ting konkret, og det betyder for hende, frem for alt, sanselig. Hun vil mærke på den bløde pels, hun vil lugte rosens duft, hun vil smage på det friske brød. Det er hendes måde at tilegne sig verden på. En vis måde at gøre sig sikker på, at forsikre sig hver gang en gang til - Sådan er det osse, når hun elsker, det er hendes måde at elske på : Igen og igen skal hun mærke den anden kvindes hud.

Pludselig kommer jeg til at tænke på, at tyrens tidsalder (ca. 4220 - 2100 f.k.) var den sidste tidsalder i matriakatet !

Jeg husker tyrene på Kretas vægmalerier - disse tyrespringersker.

Jeg husker Egyptens tyretilbedelse - tyrekulterne....

Tyren virkeliggør sig ikke mindst i gennem det hun har, dette førte i det gamle Egyptens blomstrende tidsalder til, at al rigdom og ejendele blev taget med i graven for at være brugbare i de hinsides liv.....

TVILLINGEN II ♀

Min fredelige betragtning bliver afbrudt. Noget har rørt mig ved mit venstre ærme. Let som et luftpust -

Tvillingen løber forbi mig, vender sig om, jeg ser stjernerne i hendes øjne. Jeg ser nøjagtigt efter : Hun kommer som to, hun er dobbelt - Hvilken en af dem er hun egentlig ? Hun kan ikke sel sige det. Hun trækker på skulderen og smiler, lidt forlegent. Hun skeler til sin søster, og søsteren skeler tilbage - og så siger hun (som det første tegn taler hun !) : I virkeligheden er jeg begge dele, jeg er både hende og mig.... Og så følger en lang, kompliceret tale, som til sidst gør hende sel så forvirret, at hun gestikulerende stryger væk og opløser alt hvad hun har sagt i luften, hendes eget element.

Hun har ikke sel nogen idenditet, og hvis hun har en, så er den dobbelt. Forvirrende, lissom tankebygninger er, men allivel mulig, fordi tanken tillader alt. Hun forbliver ubeslutsom - Men hvorfor skal der overhodet finde nogen beslutning sted ? Hun er sel et levende bevis for, at begge dele er mulig...! Hendes dobbeltværen gør hende hurtigt forvirret, hun opløser sig sel i den anden kvinde igen, inde i hende slider de to sider af alle ting i hver sin retning.... Dette er hendes evige dillemma. Men det giver hende osse en genialitet, en evne til at bevæge sig utrolig hurtigt, fleksibilitet. Gir hende muligheden for at se dobbelt så meget. Det lader hende springe over i den anden kvinde og tilbage igen. Tvillingens store opdagelse er, at hun kan videregå verden omkring sig. Efter at Vædderen og Tyren har skabt betingelserne for den nøgne eksistens, er tvillingen nu den første, som med kæmpe stor nysgerrighed begynder på at gøre verden begrebsmæssig. Hendes intellekt gør det muligt for hende at stille noget mellem sig og det som er. Denne afstand er midlet for hende til at se det andet og finde sig sel som en, der prøver at definere det andet. -

Men nu er jeg osse lidt forvirret. Tvillingen er omkring mig med sin frihed, begejstret over sine opdagelser. Fortæller allerede nu noget nyt - indtil det midt i sætningen går op for hende at.....Allered nu forstår jeg ikke mere, så hurtig er hun. " Hej " råber hun som det sidste, " Hej, vi ses snart "....

KREBSSEN

Jeg må lede inden jeg finder det næste tegn. Jeg finder det i en søs stilhed, i en skov med mørkegrønne grantræer. En glat, sølvglinsende sø. Det bliver aften. Krebsen sidder ved vandet. Hendes pande lyser hvid i fuldmånens lys.

Hun er omhyllet af vand, hendes eget element, som fuldstændig kan tildække hende, lade hende forsvinde, og dog er hun helt nøgen. Hun er revet ud af livmoderens dunkle, fugtige, flydende varme, men hendes erinding om den er der. NU er hun i verden - De tre andre tegn før hende er der osse, hun er ikke den første, men hun er den første, der husker sine oprindelser, og hun sørger stadig over tabet af dem. Et helt hus bærer hun med sig, for at kunne beskytte sig : sig sel og sin mor der hviler i hende. Dette var en tilstand, hvor det at gi betød at tage og det at tage betød at gi, en uafbrudt strøm af udveksling.

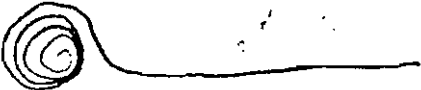
Født ind i verden - Virkelig født ind i verden, under de lange, smertefulde, hårde overraskelser som er fødslen - Hun søger igen denne strøm, og for at skabe den, stiller hun endog sin skal (sit hus) til fri afbenyttelse.

Fra sine rødders dybe grund henter hun den beskyttende kærlighed, som ikke stiller nogen betingelser. I skovens sorte mørke får jeg det ejendommeligt. Jeg knuger mig ind til hende, som er hjemme på dette sted. Hendes krop er blød, eftergivende, lissom flydende, og jeg falder dybere og dybere ind i hende. En musling fuld af øjenvipper...drømmen bliver sand....

Drømmen skal aldrig blive sand : Symbiosen er jo ikke længere mulig. " Det er for sent " vil jeg sige til hende, " Du kan ikke gå tilbage ! ". Men da jeg ser hendes ansigt, ved jeg, at hun osse sel ved det. Du og jeg - to adskildte sjæle, som sel skal påtage sig sit eget ansvar, for deres sikkerhed gives der ingen anden garanti end kun dem sel. Men hvor godt forstår jeg dog hendes forsøg, hendes smerte : Det er så svært virkelig at tro på det.....

LØVEN

I den opstående sols strålende lys møder jeg løven den næste dag. Hvad der kom til verden i krebsen, bliver i løven til det legende (med sig sel legende) barn. Et lykkeligt barn under Solen.- Løvens ønskedrøm. Solen er hendes ild, af hvilken hun lader sig bestråle og varme, fuldstændig i glansen af sit eget lys. (Er hun osse fanget deri, fordi hun er helt sikkert afhængig af den.) Det lykkelige vilde barn under solen.

Under en hårtop af pjusket hår, i besiddelse af hendes faste, brune barnekrop, forsynet med hendes sansers rigdom, hendes oplevelsessyge. Stolt viser hun mig de selbyggede borge i sandet og danser, begejstret over sin egen charme, en hjemmelavet runddans omkring dem. Hvis dette barn vad, at hun er elsket - hvor meget strålende lys kommer der så ikke fra hende ! Men taber hun varmen fra omverdenen, så slukkes osse hendes indre glød. Hun bliver vred med narsisistens forfængelighed.

Hvor stor kan Løven ikke gøre verden, fordybet i verden, i den sikre tro at være verdens midtpunkt. En tro der giver hende storsindethed. Elementernes cirkel (Ild, Jord, Luft og Vand) er ved hendes tegn gået en gang igennem. Hun begynder nu igen med ildens direktethed - Ild kan aldrig overses, ild er mest umiddelbar og tydeligst sig sel...

Jeg ser ørkenens løvinder, hvordan de sammen slanger sig på steppen, gennemsvivet af deres egen skønhed. Dyrenes dronning, overbevist om sig sel, som med selvfølgelighed tager, hvad der tilkommer hende. En solbeskinnet fred, som kun kan trues af en begivenhed, der kan forvandle hele sceneriet til en brølende magtkamp : Hvis Løven har en angst så kun denne, at hendes lille imperium, den lille verden som hun har skabt sig, bryder sammen. Bedraget bliver opdaget : Verden er ikke din skabelse og aldrig vil alle kunne elske dig - Barndommens smertelige erfaringer.....

JOMFRUEN ♀

Da jeg ser Jomfruen, spørger jeg mig sel, hvordan hun har klareret at tage det kæmpestore spring fra Løvens store drømme til hendes ilusionsløse klarhed. Jeg finder hende på arbejde i haven til et hus. Der sidder hun, i bedenes orden, i visdommen som ligger i ordenen af de forskellige planter, der står ved siden af hinanden. Jorden er hendes element i den betydning, at hun arbejder med den. Hun udnytter den uden at udbytte den. I hendes jordbrune hænders greb, i den rolige, harmoniske kropps bevægelser ligger en potentiel kraft, en bestemt mængde af stilhed og bevægelse, af fasthed og eftergivenhed af forsigtighed og overbærenhed...En samklang med hendes omgivelser som hun prøver at mærke. Som jordtegn finder hun sig sel igen i omgivelsernes konkrethed.

Hun kigger op og smiler til mig. Om jeg vil drikke en kop the med hende? Ja, for jeg er træt og ødelagt. Vi går ind i huset, som ved første øjekast synes meget ordentligt. Sikkert osse en orden som svar på hendes indre kaos. Hun er forsøget på at gøre sig klar over det, som har modnet i hende fra Vædderen til Loven, i skabelsen af jeget.

Helt åbent har hun draget slutninger, men hendes viden om det er gennemsvivet af usikkerhed, den usikkerhed som ledsager begyndelsen på noget nyt. Hvad ved hun? Først siger hun ikke noget, hun ser prøvende på mig og spørger så, om hun skal massere mit hoved. Jeg overgir mig til hendes hænders varme, der ejer jordens helbredende kraft. Langsomt bliver jeg virkelig forbavset. Denne kvinde forsøger at gøre noget, at gi sit liv en mening. Jeg spørger migsæl, hvorfra den usikkerhed allivel kommer, der som et slør ligger over hendes venlighed. Hun skænker the op til mig og sætter sig overfor mig. Hen over bordet betragter hun mig, jeg, der er en fremmed for hende, og som hun allivel har budt velkommen og som hun endog er hjælpsom overfor. Hendes udtryk (blik) er skridtet over den grænse, hvorpå hun sel står. Noget er afsluttet med Jomfruen - fra nu af er det ikke mere nok kun at bestræbe sig på at finde de flere jeg....Alt hvad der kommer nu, skal osse være en søgen efter de andre. Jomfruen sørger over afslutningen af en historie som var uden spørgsmål og entydig. Hun er afslutningen og samtidig viser hun, at det nu vil gå på andre måder....

VÆGTEN Ω ♀

Men starten af Sodiakens anden halvdel er uden nogen sorg. Den bærer tværtimod begyndelsens håb og ophidselse. Vægten danser frem. Ja, hun danser midt i en strøm af andre kvinder. Hun er omgivet af dem, hun svømmer med dem. Hvem begyndte - Hun eller alle de andre? Hvem bestemmer retningen - Hun eller alle de andre? For Vægten er det ligegyldigt. Sådanne spørgsmål stiller hun ikke sig sel. Hun smyger sig ind i den samlede dans's bevægelse, lykkelig over alle de mange muligheder, alle de mange spejl, alle de mange DU omkring hende.

Hun forlader kredsen - som lufttegn behersker hun den evne at svinge sig bort - og finder med det samme den næste. Kærligt bliver hun modtaget. Hendes lethed

som fjerens trylleri. Hendes stadigt vedvarende, let sitrende bevægelse af de to dansende vægtskåle - Hun er fasineret af det spil, af forsøget på at finde balancen. Massernes lighed, som ikke betyder forskellighedernes tilpasning, men deres ligevægtighed, deres lige store betydning. Vægten vil tilfredsstille alle. Hver kvinde har noget værdifuldt, og det tilkommer enhver kvinde at blive smilet til af hende. Er det hendes spile, eller er det virkelig hende? Spørger jeg mig, henført af hende, men samtidig tror jeg på en eller anden måde ikke på hende. Vægten tænker aldrig på dette spørgsmål: For hende er livet spil og spil livet. Hun har - lissom Vædderen - et ubetinget forhold til hvad som foregår rundt om hende. Vædderen ville være fortabt, hvis hun ikke havde kraften fra sit eget initiativ. Denne nødvendighed findes ikke længere for Vægten, født ind i en verden, som allerede er befolket med så meget, som åbner for rigdommen af mange veninder, for brogede farver og melodier - Var det virkelig det værste, at tabe sit eget initiativ?? Der er osse en anden grund til, at hun udtaler ting så roligt: Vægten er centreret i midten, midt imellem hendes svingende skåle ligger hendes jernhårde, ubevægelige centrum.

Når jeg lidt senere ser hende meditere ved en lille å, op-søgende dette centrum i sig selv, aner jeg for første gang, efter dagens undren og forundring over hende, osse hendes angst. (som hos alle tegn, opstår der ud af den størtse styrke osse samtidig roden til hendes problem). Hendes centrerethed er en livsnødvendighed for hendes udstrømmende spil: Men hvad skal hun gøre, når det mislykkes for hende med det umulige - at bringe de to vægtskåle i balance ??.....

SKORPIONEN

Pludselig fornemmer jeg noget bag mig, der sidder en sort engel. Ikke så langt væk fra Vægten. Egentlig er det kun hendes tøj, der er sort, men alligevel virker alt på hende mørkt. Måske er det øjnene. Hun ser på mig - og øjeblikkelig føler jeg mig berøvet alle mine ilusioner. Jeg er fortryllet. Jeg er forfærdet. Der sidder Skorpionen, og hun sidder der bare, og alene hendes blik får mig til at gå hen til hende, en fortryllelse i hvilken dødens sødme svinger med. Dødsenglen, djævelens skønhed. Skorpionen har afsluttet ligevægtskålenes harmoni totalt. Hun lægger tonsvis af vægt på den ene side, og lader den anden bare springe i vejret. Hun er uden nogen forståelse for Vægtens bestræbelser.

Hun udfører sin handling til den sidste yderlighed. - " Måske vil jeg alt / mørket i hvert et uendeligt fald / og hver opgangs lysende sitrende spil." (Rilke, Das Stundenbuch.) Hendes bevægelser, fald og atter rejse sig igen, er så stærk, som det at dø og blive født igen. Og hun dør virkelig. Skorpionen er den første, der rører ved døden.... Når jeg er tæt med hende, ser jeg nu osse smerten i hendes øjne, som ser ud som om de stivner. Mars's sværd er bøjet indad og kører langsomt ned langs hendes søls kurve.... Hun dør indeni. Det er ikke muligt at standse, det er hendes egen beslutning. Hun har drevet det så langt - Hun må drive det så langt, for det er hendes eneste måde at leve på : Hun ved, at der i en hver død bor en fødsel, og at en hver fødsel engang skal ende med døden. Og at hver kvinde var / er / skal være alene dermed.

Jeg er stum, hvad skulle jeg osse sige ? Skorpionen tier, hemmelighedens dybde. Og dog taler vi med hinanden : Vi kender hinanden, vi erkender hinanden : Alle Skorpioner kender hinanden, som søstre hvis hjem ligger på et skjult sted. Skorpionen er vand. Vandets dybde er så uendelig så hun sel bliver forskrækket. I hver af hendes død, eller snarere i deres overvindelse, ligger hendes magts hemmelighed. Det er som om hun glæder indeni. Hun vokser igennem sig sel....

Og pludselig ved jeg, at hun altid vil forstå min sorg. Hun vil ikke fjerne den, for hun er den sidste som tror på, at vi kan tage smerten bort fra hinanden. Frygtløs går hun på tårernes sti. Hun ved noget om det, som så mange stirrer på med angst, ja, slår bevidst ind på den vej, igen og igen. Hendes lidens kæbelighed lader alt ske : " Skønhed og skræk / man skal blot gå : Ingen følelse er den fjerneste. " (Rilke).....

SKYTTEEN ↗ 4

Jeg sidder endnu med Skorpionen i den blå times skumring, da der galoperer en hest ind : En stor hoppe, en stor kvinde med flagrende hår sidder på den og holder en fakkel : Den lysgivende, strålende flamme er skyttens ild. Hun river mig op, jeg skal med op på hesten, sammen farer vi hjem til hende. Hun har en uhørt fart på. Alt går hurtigt, ingenting må stå i vejen. Hendes fart minder mig om hendes genbo, Tvillingen, osse hendes store videlyst. Men Tvillingens fart var osse noget nervøs, mens jeg synes. at denne er meget målbevidst.

I huset står utrolig mange bøger. Spredte notitser, skrevet, læst, land- og verdenskort. Jeg ser : Skytten vil nå langt. I det fjerne, videre og videre. Tvillingens interesse for tingene omkring hende bliver hos Skytten forstørret, udvidet til de højeste områder : Hendes ønske om viden, det ikke blot at ville vide, hvordan tingene omkring hende er gjort, men osse at finde noget andet bagved. Hun er åben, venlig, nysgerrig. Der er et overdådigt måltid. Skytten elsker overflod, righoldighed. Hun vil ikke kun noget, hun vil alt. Over morgen drager hun afsted på sin hoppe for at søge et nyt mål, som hun kan sigte på med sin bue. Sandsynligvis vil hun snart begive sig ud på en større rejse igen, fortæller hun mig. Med store armbevægelser styrter hun gennem værelset, viser mig bøger, og taler om hendes egne tanker om dem, som strækker sig som planter ud af det læste. Hun oplyser min ånd, som hun før har oplyst mørket med faklen. Storsindet tilbyder hun mig at sove hos sig. Der er flere senge at vælge imellem, Skytten giver mange beskyttelse under sit tag. Jeg ligger allerede halvt i søvne, mens hun endnu sidder ved pejsen hensunken i dybe tanker.

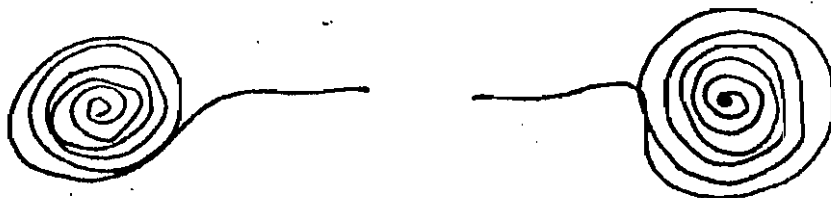
Den næste dag tager hun mig med på sit ridt gennem verden. Jeg bliver forbavset over hendes energi, men jeg ser osse bagved rastløsheden i hendes evige søgen. Der findes ingen steder, ingen enge, ingenting hvor hun vil eller kan opholde sig i længere tid. Hun søger målet, hvorhen hun kan rette sine pile - hun kan kun udvikle sin kraft, når hun har fundet det. Hun er fuldstændig udleveret til sin egen sult efter det nye og endnu noget nyt. Og hver tilfredsstillelse bestyrker hende i søgen efter det næste mål.....

STENGEDEN 石 女

Da jeg nogle dage senere rejser igen, efter mit mangfoldige ophold hos Skytten, bliver det hårdt. Terrænet bliver karskt, klippefuldt, bjergrigt - enkelte vækster i deres finhed af torne. Jeg er kommet til Stengedens område ! Jeg må næsten bande - Da springer hun imod mig på tynde ben, let og åndelst sikker. Efter hvert spring, efter hvert fald, lander hun dog igen sikkert på sine fødder . Stengeden har lært at overleve. I hendes terræns karrighed - klippen som den hårdeste form for jord, hendes element., kan hun lege hen over klippens skarpe kanter. Alene heroppe men på trods af dette langt fra fortabt. Hun får meget ud af det som er der. - Hun viser mig de pjuskede planters vilde

skønhed, og hvor bekvemt der ligges i de mange stenfordybninger. Hun klarer endog at ophøre et teaterstykke for mig på den nøgne klippe. Hendes spil erkendes som sådan. På trods af dette overvældes jeg derved, af en følelse af total forvirring, de mange ansigter af hendes skuespil er hendes jeks ansigter - osse når det er tænkt som teater, så er alle personerne i stykket egentlig hende. Hun tager masken på - Hun laver et billede af sig selv, og samtidig er hun billedet. Det bliver mørkt og langsomt osse koldt. Mens jeg står der, lidt frysende, samler Stengeden med hurtige spring træ til et bål. Vi sætter os sammen på hug foran flammerne. Stengeden fortæller mig, hvordan hun først langsomt har lært sig at omgås dette klippelands ensomhed og hårdhed, indtil hun var nået så vidt, at hun endog sluttede venskab med alt levende heroppe. Jeg betragter hende, i den blussende ilds skær forandrer hendes ansigt sig stadigt, og en lignende usikkerhed som før breder sig i mig. Denne kvinde besidder så megen vilje, så meget energi, hun har endog modet til at starte sin årstid, vinteren, med den længste nat. Jeg spørger migsel, hvad hun bruger forklædningen til ?? Bålet bliver større - og pludselig ser jeg under alle ansigterne, noget meget tungt.- En glødende sten, uigennemtrængelig. Jeg ser hende, hvordan hun trækker, slæber, dette noget efter sig. Det forekommer mig at være lissom grundsubstansen, som uberørt af ethvert spil, hviler tungt i hendes indre....Jeg kigger nøje - og genkender dette noget igen : det er sjælen, sjælen, som i Stengedens genbo Krebsen, blev opdaget. I Krebsen opstod for første gang bevidstheden om vores sjæl, Krebsen var berøreren af den første erfaring. Stengeden har ikke glemt det. Dybt inde i hende hviler den viden om det - og hvad mere er : sjælen er gået igennem en hel halvdel af Sodiaken og har gennemgået mange erfaringer, Stengeden ved at sjælen er berørelig, og at hun osse kan berøre andre. Men hun vil ikke længere udsættes for Krebsens sårbarhed. Hun vil kunne handle med berørbarhedens potentiale. Krebsen har gemt sig med denne erkendelse i sit ønske om sikkerhed. Hendes sjæl eksisterede i første omgang kun for hende selv. Stengeden gør noget med den. Hun bærer sigsel ind i verden. Og hendes beskyttelse, som giver hende sikkerhed, er hendes mange ansigter.....

72

VANDBÆREREN

En brusen gennemstrømmer luften. Jeg løfter hodet - Der kommer en kvinde susende, iført en meget mærkelig sølvagtig dragt, omgivet af sukkende lyn : Vandbæreren. Hun er luft, er fuldstændig, og egentlig kun hjemme i luften - Tvillingen satte af og landede igen og igen, Vægten svævede altid lige over jorden - men Vandbæreren har sin plads mellem skyerne, med sit blik deroppefra ned på det hele, en stilling som kan gi hende udsyn og overblik, og frem for alt en stor viden om det der sker over det hele. Vandbæreren ser det hele. I Sodiakens kreds er hun den første og eneste, der har en altomfattende forståelse. Hendes forståelse gælder for de forudgående ti tegn. Fra deres kampe og forsøg og opdagelser høster hun sin visdom, agtelse for de andre, accept af det andet, hendes åbenhed, hendes sympati. Hun indbyder mig til at ledsage hende på hendes flyvetur. Selvfølgelig siger jeg strax ja, og hun tager mig med til et sted i firmamentet, hvor der forekommer mig uhyre lyst og på en eller anden måde sfærisk. Vi kigger ned på verden. Fjernt fra hende, men forbundet med en følelse - måske er det kærlighed - en gennemsigtig, skinnende, vågen og stor godhed. Vandbæreren står ved siden af mig, hendes lyse, opmærksomme øjne retter sig på det indviklede net der spinder sig omkring jorden. Hun vil tømme sit kar, udgyde det over de udtørrede, chardede forhold. Jeg ånder dybt. Jeg er beruset af den friske klare luft, skybjergenes vished, det vide.... Frihed, endelig frihed, som det forekommer mig at flyde omkring Vandbæreren, som en aura af lys. At kunne opgi noget, være uafhængig af en struktur, en regel, af nogen anden....

Vi smiler til hinanden. Vandbæreren fortæller mig om hendes store ideer, store ønsker, hendes længsel efter retfærdighed : Raseriet stiger op i hendes øjne når hun tænker på den forpinte verden. Jeg kommer i tanke om løven, barnet som har skabt sig sin egen lille verden - Og nu hendes genbo, Vandbæreren, som henfører dette skabende behov til hele menneskeheden. Hvordan klarer hun dette, at være så positiv og vidtskuende og optimistisk, stadig at fremdrive sit ønske om en smuk verden ? Jeg kigger igen på verden. Men pludselig rammes jeg af en stærk længsel : Jeg vil derned, jeg vil stolpre henover verden, vikle mig ind og ikke undgå min sump af følelser. Heroppe er der så ensomt, så fjernt... Vandbærerenes ånd er vid og stor, men hun kan kun holde fast på dette, ved at betale med distance, ved at betale med at være ovenover, ved at betale med en vis uberørthed...

FISKEN * ♀

Jeg styrter mig ned og falder. Jeg falder og finder migsel igen i et kæmpestort hav - I oceanets vand. Et hav af uendelighed. Det sidste møde står foran mig. Fisken, mellem starten og slutningen. Alt er tåget, jeg er på det sted, hvor allerede nu alting som skete forud igen bliver opløst, på det sted hvor man allerede lidt kan mærke bevidstheden af den næste begyndelse. Fisken svømmer mig i møde. Hendes latter forvirrer mig, den blander sig med bølgenes klukken. Fisken humper rundt i vandet, udvisker konturerne af hendes jeg. De stadig urolige bølger omkring os irriterer mig, mens Fisken har en åbenbar glæde ved at lade sig irritere deraf. Hun er suveræn i dette kaos af planter, bevægelser og omkringpilende, glinsende fiskekroppe. - Suveræn, fordi hun i virkeligheden allerede sel har mistet sig sel. På hende hviler Sodiakens hele erfaring, i hende slutter det hele - et drama der er så stort, at det egentlig ikke er til at bære, et drama som overvinder sig sel i hende. Hvad skal hun ellers gøre, ansigt til ansigt med menneskehedens historie, end at opløse sig sel i oceanets vand (For så igen at dukke op i havoverfladen samlet) .? Hvad skal hun ellers end at smile under tårene, ansigt til ansigt med tragedien af hendes egen forsvinden ? Alt hviler i hende - Og bliver dermed osse fuldstændig vilkårligt. Fiskens visdom er hendes sindighed, hendes eget tab, som f.ex. gør det unødvendigt for hende at stille sig spørgsmålet om hendes egen overgivelse. Pludselig ved jeg osse, hvor jeg har set hende en gang før. Hun var den sørgmodige klovn på scenen, i hvis øjne stod glitrende sølvtårer, klovnens som med hvidtsminket ansigt (Uden ansigt) danser af narrestreger, som forgæves prøvede at få fat på sigsel i spejlet. Publikum klapper kraftigt, klovnens bøjer sig smilende. Hvor mange har set, at der bagved hendes sølsomme spil, står en fundamental smerte ? De allerfærreste - Men det interesserer ikke klovnens. Hun har glædet mange og måske i nogle få øjeblikke gjort dem lykkelige - Hvad vil hun mere ? - Jeg er overvældet, jeg vil omfavne hende, hun opløser alle forhenværende grænser, alle skel mellem realitet og drøm, imellem orden og kaos, imellem jeg og ikke jeg. - Modig og samtidig uden mod- for hvad har hun at miste - Hun kan inlde sig på alle ting ? Hendes tragedie er, at hun altid vil miste sig sel igen, og at hun igen altid vil blive tvunget til at finde sig sel, for at dukke op i Vædderen, for at komme til syne i kredsens begyndelse....

